

Partea întâi
CÂINELE ȘI POPÂNDĂUL

Mai întâi, să vă povestesc câte ceva despre context.

Am descoperit bucuria de-a avea bani când eram mic și părinții ne-au dat mie și surorii mele mai mari, Megan, bani de buzunar. Un dolar pe săptămână, nimic exagerat, dar destul pentru dulciuri, suc sau câte o felie de pizza când mă lua Megan în centru.

În schimb, trebuia să facem un singur lucru: să rămânem în viață.

Apoi, când am mai crescut puțin, părinții mei – mai ales mama – au început să aibă așteptări mai mari în schimbul banilor. Erau lucruri mici, bineînțeles: să mă spăl pe dinți timp de un minut întreg, să-mi pun hainele la locul lor (făcându-le ghem și îndesându-le într-un sertar, dar fără să afle mama), să dau de mâncare câinilor – chestii de genul ăsta.

Megan – a cărei unică imperfecțiune e că este perfectă – s-a achitat de noile responsabilități fără să se plângă vreun pic.

Eu, însă, am vrut o mărire. Cred că aveam vreo șapte ani când, în sfârșit, mi-am făcut curaj să aduc chestiunea în discuție.

— Mami, i-am zis într-o zi, prefăcându-mă că împățuresc o pereche de șosete, ne-ai putea da câte cinci dolari pe săptămână? Uite câte lucruri facem acum.

Ea s-a uitat la mine.

— Ce o să faci tu cu cinci dolari pe săptămână?

— Aș putea să fac o grămadă de lucruri cu cinci dolari, am zis eu. De exemplu, să vă scot pe tine și pe tati în oraș la cină. Chiar aș face asta.

Eram destul de isteț pentru șapte ani, nu?

Mama a râs, apoi mi-a luat șosetele din mână și a deschis sertarul să le pună în el.

— Stai! am strigat eu, dar era prea târziu.

Ea s-a holbat îngrozită la zona de război plină de haine mototolite.

— Zi mersi că nu te concediez, a spus ea.

Dăm pe repede înainte vreo cinci ani, până la gimnaziu, când ești la vârsta la care îți dai seama că nu e distractiv când unii copii au cele mai tari lucruri noi, iar tu nu.

Era prima zi de școală după vacanța de vară. O zi foarte ciudată, așa cum știm cu toții. Copiii se descoseau unii pe ceilalți: „Tu ce ai făcut? Ai avut o vară mai frumoasă decât a mea? Asta chiar m-ar scoate din sărite.“

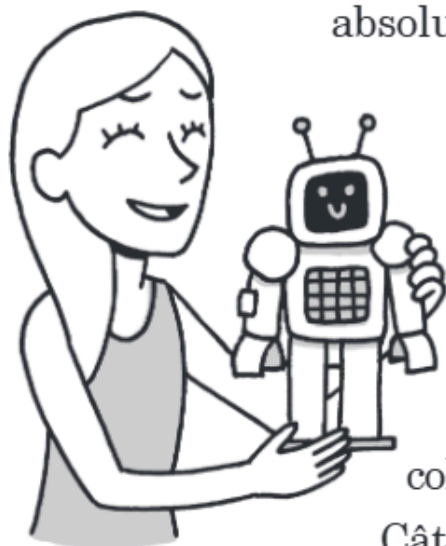
Până și profesorii se măsurau din ochi, majoritatea atenți la coafurile noi. (Pe care nu le sufăr, apropo. Cred că profesorii ar trebui să arate la fel întotdeauna.)

Mă rog, cum ziceam, era prima zi de școală, și povestea noastră începe acolo unde începe cam orice în viață: la cantina școlii.

Eram chiar în toiul prânzului și, ca de obicei, Eliza Collins era în centrul atenției. (Nu doar că era foarte drăguță, ci și foarte bogată. Cu alte cuvinte,

era cu adevărat norocoasă. Probabil în altă viață a fost sfântă sau câine pentru nevăzători.)

Le arăta tuturor noul ei dispozitiv absolut umitor: un robot pe baterie

care arăta ca un omuleț de metal de treizeci de centimetri.

— Se numește Botman, a anunțat Eliza în timp ce mititelul se învârtea de colo colo, bipăind puternic.

Câțiva dintre noi ne-am adunat în jurul lui, încercând să ne dăm seama dacă eram uimiți, enervați sau amândouă.

— Și ia uitați-vă, asta e partea cea mai tare.

A apăsat pe un buton și Botman a zis:

— Hei, Eliza, e miercuri! Asta înseamnă că ai antrenament la tenis la ora patru și manichiură la cinci și jumătate.

Toată lumea a scos „Oooo!”-uri și „Aaaa!”-uri, inclusiv eu.

A mai apăsat pe un buton și Botman a zis:

— Hei, Eliza, îmbracă-te subțire azi! Prognoza meteo anunță temperaturi moderate, cu o maximă de douăzeci și șapte de grade.

Toată lumea a exclamat „Uau!“ și „Ce tare!“, inclusiv eu.

Apoi Eliza și-a luat cutia de lapte cu ciocolată și a pus-o în brațele mici, întinse ale lui Botman, care s-a îndreptat către coșul de gunoi și a aruncat-o înăuntru – zvâș!

— Mulțumesc, Botman, a spus Eliza.

— Hei, n-ai pentru ce! a răspuns Botman.

Toată gașca s-a entuziasmat, și chiar atunci am hotărât că trebuie să am și eu un robot din ăla.

Eliza tocmai se pregătea să mai apese pe un buton, când s-a auzit tare o voce din spatele grupului.

— Am înțeles, gata.

Toată lumea s-a întors să vadă cine vorbise. Era Katie Friedman, care își dădea ochii peste cap, aparent fără un motiv anume.

Asta nu era ceva neobișnuit, bineînțeles. Katie este profesionistă când vine vorba despre datul ochilor peste cap. Este unul dintre lucrurile care îmi plac cel mai mult la ea.

— Ce-ai înțeles? se rățoi Eliza.

Am așteptat cu toții.

— Am înțeles că ești mereu prima persoană cu un gadget nou și șmecher, pe care cei mai mulți dintre noi nici nu vom ajunge să punem mâna vreodată, darămite să-l mai și avem, a răspuns Katie.

Asta cam rezuma ce simțeam cu toții, chiar dacă noi eram prea ocupați să fim impresionați, ca să ne dăm măcar seama de asta.

Pe urmă a adăugat:

— Hei!

Gașca a râs în hohote; nu se supăra nimeni că cea mai bogată și mai drăguță fată din clasă era luată în râs din când în când. Eliza roși, clopoțelul sună, iar noi ne-am dus la ora următoare. M-am uitat la Katie și mi-am adus aminte o lecție importantă: nu contează cât de bogat ești, unele lucruri nu pot fi cumpărate.

Și să auzi o cameră plină de copii râzând la ceva ce ai zis tu este absolut neprețuit.

– **Chestia aia, Botman, e foarte tare!** i-am zis prietenului meu, Timmy McGibney, când ne încolonam să intrăm la ora de spaniolă.

— Mda, a răspuns Timmy, fără să mă privească în ochi.

Imediat am devenit suspicios.

Eu și Timmy am tot avut suișuri și coborâșuri. Suntem prieteni de așa de mult timp, încât uneori pare mai degrabă că suntem frați, ceea ce înseamnă că ne-am certat și ne-am supărat unul pe altul și ne-am călcat pe nervi reciproc la fel ca niște frați adevărați.

Și, așa cum mai fac frații, uneori eram foarte geloși pe ce avea celălalt.

În plus, știam că se apropie ziua lui.

— N-ai să primești Botmanul, nu-i așa? l-am întrebat.

Timmy s-a uitat la mine și a zâmbit:

— Poate.

Tocmai mă pregăteam să-l bombardez cu întrebări, când un clămpănit puternic de palme m-a făcut să schimb subiectul.

— *Ya basta!* a strigat profesoara noastră de spaniolă, *señora* Glickstein. (Pe celălalt profesor de spaniolă îl chema *señor* O'Brien. Ca să vezi!)

— Vorbim mai târziu despre asta, i-am șoptit lui Timmy, deschizând cărțile și încercând să părem interesați de diferența dintre *ser* și *estar*.

Dacă să fii un părinte bun înseamnă să nu-ți răsfeți copiii și să nu le cumperi o grămadă de lucruri, atunci eu am cei mai buni părinți din lume.

Ceea ce e OK. Nu sunt genul de copil care ar vrea să aibă mese de biliard, mese de ping-pong, carturi, frigidere pline cu suc și o sală cu o grămadă de jocuri video la subsol.

Cu condiția să aibă prietenii mei așa ceva și să le pot folosi și eu.

În aceeași zi, după ore, am mers acasă la prietenul meu, Jake Katz. Săream pe trambulina lui – alt lucru pe care eu nu-l am – și vorbeam despre Botman.

— Cât de tare a fost ce i-a zis Katie Elizei, a spus Jake, aterizând ba în picioare, ba în fund.

— Mda, am zis eu, dar Botmanul e chiar mișto. Jake s-a strâmbat.

— Eh! Încă un gadget. M-am săturat!

— Cum adică? l-am întrebat.

Jake era considerat cam cel mai deștept puști din școală și mi-am dat seama că întotdeauna era bine să-i aflu părerea.

S-a gândit puțin. (E greu să arăți îngândurat sărind pe trambulină, dar cumva lui Jake i-a ieșit.)

— Pur și simplu cred că toată chestia asta cu revoluția tehnologică a scăpat de sub control, a zis Jake, reușind să-și țină ochelarii să nu-i sară de pe nas. Am devenit sclavii dispozitivelor noastre. Ar trebui s-o vezi pe mama. Îmi trimite SMS-uri de douăzeci de ori pe zi. Iar din clipa în care tata ajunge acasă de la serviciu, stă pe telefonul mobil sau pe computer toată noaptea, citind știri sau holbându-se la emailuri. Când îl întrebăm ceva, îi ia zece minute doar ca să audă întrebarea.

Era adevărat. Tatăl lui Jake era în mod clar genul ăla de geniu distrat, obsedat de muncă și nu prea vorbăreț. Teoria mea era că doar o ignora pe mama lui Jake, fiindcă vorbește non-stop.

Dar poate că Jake avea dreptate. Poate că lumea devenise prea dependentă de tehnologie.

Am continuat să sar, gândindu-mă la ce spusese Jake, apoi m-am gândit din nou la ziua lui Timmy. Mi-am închipuit cum Eliza și Timmy își comparau Botmanii la cantină, pe când eu stăteam acolo, holbându-mă la batoanele mele de pește scofâlcite.

Și atunci mi-am dat seama că vreau să fiu la fel de dependent de tehnologie ca restul lumii.

— Hai să sărim în piscină, am zis eu, sperând că, dacă schimb decorul, o să mă simt mai bine.

— Bine, a răspuns Jake, amabil ca întotdeauna.

Când am sărit, mi-am zis că lui Jake îi era ușor să vorbească de sus despre cum deveniserăm cu toții sclavii bunurilor noastre. El era cel cu trambulină și piscină.

O fracțiune de secundă, am fost furios pe el. Dar apoi corpul meu a atins apa care avea temperatura perfectă, de douăzeci și șase de grade, și am înțeles că piscinele și gelozia nu merg împreună.

